

bu hakka sahip kadınlardan (anneanne, babaanne, kız kardeş... gibi) biri bulunmadığı veya gerekli şartları taşımadığı takdirde, erkek akraba içinde öncelik hakkı -sağ ise- babanıdır. Bununla beraber şahıs üzerinde velâyet yetkisine sahip velî ile hâdınanın (çocuğun terbiye ve bakımını üstlenen kadın) yetki ve sorumlulukları bazı durumlarda iç içelikler taşır ve genellikle temyiz çağı öncesi için hâdınanın rolüne ağırlık tanınır. Dinî bir görev olarak (diyâneten) ana çocuğunu emzirmekle mükellef olmakla beraber hukukî bağlayıcılığı bakımından (kazâen) bu mükellefiyetin varlığı tartışmalıdır. Fakat emzirmeyi kabul etmesi halinde evliliğin ve boşanma iddetinin devamı süresi içinde emzirme karşılığında ücret isteyeemez. Vefat iddeti bekleyen veya boşanma iddetini tamamlamış ana ise emzirme karşılığında ücret isteyebilir (bk. HİDÂNE).

Ana ve baba, evlenilmesi ebediyen yasaklanmış akrabanın başında gelir (bk. en-Nisâ 4/23). Ayrıca İslâm hukukunda evlenme ve süt emme yoluyla meydana gelen bir analık ve babalık bağı da ha vardır ki bu bağın varlığı da evlenme mânilerindendir. Buna göre bir erkeğin, a) Cinsî ilişkide bulunmamış olsa dahi nikâhlı karısının anası ile, b) Babasının -cinsî ilişkide bulunmamış olsa bile- nikâhı altında bulunmuş kadın ile; bir kadının da, a) Vefat etmiş veya boşandığı kocasının babası ile, b) Anasının zıfâf vuku bulmuş bir evlilik içinde kocası olmuş erkek ile evlenmesi yasaktır (bk. SİHRİYYET). Süt emziren kadına "murda" denir ve bu kadın kendisinden süt emenin süt anası olur. Aynı şekilde, süt ananın emzirdiği süt hangi erkeklerle birleşmesi neticesinde meydana gelmiş ise, o erkek de süt emen kişinin süt babası sayılır. Böylece o kişi ile süt anası ve süt babası arasında neşep akrabalığında söz konusu olan evlenme engeli hükümleri ve diğer mahremiyet hükümleri geçerli olur. Süt emziren kadının kocası ile süt emen arasındaki bu ilişki fıkhîta "lebenü'l-fahl" meselesi adıyla incelenmiştir. İmam Şâfiî'den rivayet edilen ikinci görüş ve bazı tâbiîn müctehidlerinin görüşü bir yana bırakılırsa, dört mezhep imamı ve Zâhirîler bu şekildeki süt babalığı ilişkisini kabul etmişlerdir (bk. RADÂ').

Miras hukuku açısından ana ve baba "hacb-i hirmân"a (daha yakın kimsenin bulunması sebebiyle vâris olma hakkının tamamen ortadan kalkması) mâruz kal-

mayan mirasçılardandır. **Ashâbü'l-ferâiz*** den biri sıfatıyla mirasçı olan ana için diğer mirasçıların yakınlık ve sayılarına göre değişen üç hal söz konusudur. Eğer ana, ölenin çocuğu veya oğlunun çocuğu ya da birden fazla kardeşi ile birlikte mirasçı olursa altıda bir, bunlar bulunmazsa üçte bir, ölenin babası ve eşi ile birlikte mirasçı olduğunda ise eş hissesini aldıktan sonra kalanın üçte birini alır. Baba için de üç hal vardır. Fakat o bazan ashâbü'l-ferâizden biri sıfatıyla altıda bir, bazan hem ashâbü'l-ferâizden biri hem de asabe mirasçı sıfatıyla altıda bire ilâve olarak ashâbü'l-ferâizden kalan miktarı, bazan da sadece asabe mirasçı sıfatıyla ashâbü'l-ferâizden kalanı hakeder. Buna göre baba, ölünün oğlu veya oğlunun ... oğlu ile birlikte mirasçı olursa altıda bir, ölünün kızı, oğlunun ... kızı ile mirasçı olursa altıda bir ve ashâbü'l-ferâizden kalan miktarı, bunlar bulunmadığı takdirde ashâbü'l-ferâizden kalan miktarı alır (bk. MİRAS).

Ceza hukuku alanında ana ve baba ile ilgili bazı özel hükümler vardır. Ana veya babanın çocuğunu öldürmesi halinde hakkında diyet, ta'zir ve mirastan mahrumiyet gibi öldürme fiiline bağlanan diğer hükümler uygulanırsa da kısas cezası tatbik edilmez. Hatta maktul kişi kendi fûrûundan biri olmasa bile, maktulün vârisleri arasında kendi fûrûundan biri varsa yine kısas uygulanmaz. Çünkü kısas isteme hakkı bölünebilir bir hak değildir. Böyle bir durumda (meselâ karısını ve damadını öldüren bir kimsenin -maktule mirasçı- fûrûu varsa) diğer vârislerce kısas istense bile kısas hükmü diyete dönüşür. Yaralama ve uzuv kesme türünden müessir fiiller için uygulanacak kısas hakkında da bu hükümler geçerlidir. İmam Mâlik'e göre ise babanın te'dîb* iradesinin bulunduğu ihtimalini ortadan kaldıran durumlarda ona kısas cezası uygulanır. Çocuk lehine doğan kısas hakkının kullanılmasında kısas veya diyet isteme yönünde takdir yetkisine sahip olmakla beraber, babanın bu haktan tamamen feragat (af) yetkisi yoktur; fakat Şâfiî ve Hanbelîler'e göre babanın bu durumda af beyanı geçerlidir.

Muhakeme hukuku açısından usul ve fûrûun birbiri lehine şahadeti geçerli olmadığından çocuk ana babası, ana baba da çocukları lehine şahitlik edemez.

Devletler hukuku hükümleri bakımından çocuğun statüsü ebeveynden müslüman olanına göre belirlenir. Ancak Ha-

nefiler'e göre babanın müslüman olması dikkate alınarak çocuğun müslüman kabul edilmesi için, müslüman olma sırasında onun beraberinde ve velâyeti altında bulunması gerekir. Bundan dolayı çocukları **dârülharp***te bulunan bir gayri müslimin **dârülsîlâm***da müslüman olması halinde bu çocuklar kendiliğinden müslüman statüsü kazanmazlar; çünkü ülke ayrılığı (ihtilâfû'd-dâr) söz konusudur.

BİBLİYOGRAFYA :

Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "eb", "ümm" md.leri; Buhârî, "Edeb, 2; Müslim, "Birr", 1, 2; Kâsânî, *Bedâ'î*, II, 120, 240; III, 147; IV, 1, 30-31, 41; V, 136; VI, 40; VII, 42, 55, 67, 70, 104, 235, 246; İbn Rüşd, *Bidâyetü'l-müctehid*, I, 308; II, 293, 310, 395; Üsrüenî, *Ahkâmû's-sığâr* (trc. İbrâhim Canan), İstanbul 1984, s. 82, 85-88, 106, 109, 119-122, 154, 203, 269, 278, 366-368, 381, 428; Karâfî, *el-Furûk*, Kahire 1347 — Beyrut, ts. (Âlemü'l-Kütüb), I, 142-150; Muhammed Sellâm Medkûr, *el-Vectz li-ahkâmî'l-üsiye*, Kahire 1975, s. 115, 283, 367, 451-460, 465, 511; Hayreddin Karaman, *Mukayeseli İslâm Hukuku*, İstanbul 1982, I, 261, 333-338, 340-345, 350, 352, 388, 400, 427; Bilmen, *Kamus*, II, 45-47, 82-83, 398-404, 412-416, 425-438, 495-506; III, 65, 80; V, 179, 183, 202-206; Vehbe ez-Zühaylî, *el-Fikhu'l-İslâmî ve edilletüh*, Dimaşk 1405/1985, VII, 491, 701-702, 720, 735, 752-753, 826; Muhammed Ebû Zehre, *el-Vilâye 'ale'n-nefs*, Kahire 1985, s. 10-11, 20-31; *Mu.F*, I, 109-155.

VECİ AKYÜZ

□ AHLÂK. İslâm ahlâkında evlâdın ana babaya karşı görevleri üzerinde önemle durulmuş, başta tefsir ve hadis kitapları olmak üzere edep, mev'iza ve hikemiyyât türünden eserlerde konuya geniş bir şekilde yer verilmiştir.

Gerek Kur'an-ı Kerim'de gerekse hadislerde çoğunlukla Allah'a kulluk görevinin hemen ardından ana babaya karşı saygılı olma ve iyi davranmanın bir görev olduğuna dikkat çekilir. Nitekim Bakara süresinin 83. âyetinde İsrâiloğulları'na yüklenen ve uyacaklarına dair söz (mîsâk) alınan sekiz konudaki görevler sıralanırken en başta yalnızca Allah'a kulluk, ikinci olarak da ana babaya iyilik etme (ihsan) vazifesi gösterilmiştir. Aynı şekilde, müslümanların başlıca ahlâkî vecibelerinin sıralandığı En'âm süresinin 151-153. âyetlerinde de Allah'a ibadetten sonra ana babaya iyilik görevinin zikredildiği görülür. Fahreddin er-Râzî ve daha başka birçok müfessir gerek Kur'an'da gerekse hadislerde bu iki vecibenin ısrarla yan yana gösterilmesi başlıca şu sebeplere bağlarlar: a) İnsanın maddî ve mânevî gelişmesi için

en değerli katkı, Allah'ın nimetlerinden sonra ana babanın fedakârlıklarıdır. Çünkü ana baba, çocuğun hem varlık sahesine çıkmasının sebebidirler, hem de yetiştirilip terbiye edilmesini sağlayan kişilerdir. Başka insanlar ise çocuğun varlığında pay sahibi olmayıp sadece eğitimine katkıda bulunurlar. b) Çocuğun varlık alanına çıkmasının asıl ve gerçek sebebi Allah, zâhîrî ve hukukî sebebi ise ana babadır. c) Allah nimetlerini karşılıksız verdiği gibi ana baba da çocuklarının ihtiyaçlarını hiçbir karşılık beklemeden seve seve yerine getirirler. d) Allah kuluna günahkâr bile olsa nimetler verdiği gibi ana baba da âsi bile olsa çocuklarına desteklerini sürdürürler. e) Allah kullarının iyiliklerinden memnun olduğu, karşılığını fazlasıyla verdiği gibi ana baba da çocuklarının sahip olduğu imkân ve değerleri korumaya ve geliştirmeye çalışırlar (bk. Fahreddin er-Râzî, III, 165-166).

Kur'ân-ı Kerim'de ana babaya saygı konusunun en geniş şekilde İsrâ sûresinin 23, 24 ve 25. âyetlerinde yer aldığı görülür. Bu âyetlerde yine Allah'a ibadetin ardından ana babaya iyilik yapmanın farz olduğu belirtilir. Tefsirlerde buradaki iyiliğin (ihسان) şarta bağlanmadığına dikkat çekilmekte ve bundan, ana babanın müslüman veya gayrî müslim, faziletli veya günahkâr (fâsık) olup olmadığına bakılmaksızın onlara itaat etmenin gerekli olduğu sonucuna varılmaktadır. Nitekim Mümtahine sûresinin 8 ve 9. âyetleri de bunu desteklemektedir. Ancak gerek bu son âyetlerde gerekse Ankebût sûresinin 8. ve Lokmân sûresinin 15. âyetlerinde ana babaya itaat hususunda bir istisna getirilmiştir ki bu da onların evlâtlarını İslâm'dan uzaklaştırma ve Allah'a şirk koşmalarını sağlama yönündeki çaba ve istekleridir. Ahlâkçılar, hem bu âyetleri hem de Hz. Peygamber'in, "Allah'a isyan sayılan bir konuda kula itaat edilemez" anlamındaki hadisini (Buhârî, "Aḥkâm", 4; "Cihâd", 8; Müslim, "İmâre", 39) esas alarak ana babanın haram olduğu kesinlikle bilinen konulardaki isteklerine uymanın câiz görülmediğini, bununla birlikte dinen haram kılınmayan başka isteklerine boyun eğmenin gerekli olduğunu belirtmişlerdir.

İsrâ sûresinin 23. âyetinde, ana babaya karşı saygısızlığın en basit ifadesi olmak üzere, "Onlara öf bile demeyiniz" buyurulmuştur. Tefsir ve ahlâk âlimleri, iç sıkıntısını ifade eden bu kelimenin her

türlü saygısızlık ve isyankârlığı içerdiğini belirtirler. 24. âyetle, merhamet duygusundan kaynaklanan bir tevazu anlayışıyla ana babanın himaye altına alınması istenmiş ve "De ki: Rabbim! Onlar bana küçükken nasıl şefkat ve merhamet gösterdilerse sen de onlara merhamet et" buyurulmuştur. Burada ana babaya saygının en temel sebebi olarak merhametten söz edilmesi ve böylece ana baba ile çocuklar arasındaki duygusal bağın öneminin vurgulanmış olması anlamlıdır. Zira merhamet duygusu çocuklarla ana baba arasında bulunan maddî ve mânevî ilginin temelidir. Allah'ın nimet ve ikramları da onun merhametine bağlı bulunduğu için, Allah'tan ana babaya merhamet dilemek diğer bütün ilâhî lutufları dilemek anlamına gelir. Kur'ân-ı Kerim'de ana baba ile çocuklar arasındaki duygusal bağın gücü ve önemi eski peygamberlere dair kıssalarda da vurgulanmıştır. Meselâ Hz. Nûh'un, küfürde ısrar etmesi sonucu tufandan önce gemiye alınmasına Allah tarafından izin verilmeyen oğlunu kurtarmak için gösterdiği çırpınışları anlatan âyetlerde (bk. Hûd 11/42-47), Hz. Ya'kûb ile oğlu Yûsuf'un başlarından geçenleri ve çektikleri ayrılık hasretini anlatan dramatik ifadelerde (bk. Yûsuf 12/11-19, 63-67, 78-100), Hz. Mûsâ'nın Fırvun tarafından öldürülmesinden kaygı duyan annesinin onu kurtarmak için gösterdiği çabaları, ayrılık acısını ve kavuşma sevincini anlatan âyetlerde (bk. Tâhâ 20/38-40; el-Kasas 28/7-13) ana babanın çocuklarına karşı duydukları sevgi ve merhametin yüceliği dile getirilmiştir.

Meryem sûresinde Hz. İbrâhim ile babası Âzer arasındaki bir diyalogu aktaran âyetler (41-48), evlâdın ebeveynine karşı tavrının nasıl olması gerektiğini göstermesi bakımından ilgi çekicidir. Burada Hz. İbrâhim Âzer'e her sözünün başında "babacığım" diye hitap eder; babası müşrik olmasına, son derece kaba ve tehditkâr ifadeler kullanmasına rağmen yine de saygısını koruyarak, "Selâm olsun sana, rabbimden senin için af dileyeceğim" der.

Hadis mecmualarında ahlâka dair hadislerin yer aldığı ve genellikle "Kitâbü'l-birr" ve "Kitâbü'l-ede" başlığını taşıyan bölümlerde işlenen ilk konu ana babaya karşı ahlâkî vazifelerdir. Bu hadislerde konu genellikle iki bakımdan ele alınır. a) Bir kısım hadislerde "ihسان" ve "birrül-vâlideyn" kavramlarıyla ana ba-

baya karşı iyilik ve itaatın önemi üzerinde durulur. Nitekim, bütûn hadis kaynaklarında yer alan bir hadiste Hz. Peygamber en önemli amelleri, Allah katındaki değerine göre, "vaktinde kılınan namaz, ebeveyne iyilik (birrül-vâlideyn) ve Allah yolunda cihad" şeklinde sıralamıştır (bk. Buhârî, "Edeb", 1; Müslim, "İmân", 137). Yine Buhârî ve daha başka muhaddislerin kaydettiği uzunca bir hadiste, insanların zor durumdayken yapacakları duanın kabul edilmesini sağlayan iyiliklerin başında ana babaya saygı ve ikramın geldiği görülmektedir (bk. Buhârî, "Edeb", 5; Müsne'd, II, 116). b) Ana babaya karşı ahlâkî vazifelerle ilgili hadislerin bir bölümü de onlara âsi olmanın yasak kılındığına dairdir ve bu isyan genellikle "ukûk" kavramıyla ifade edilir. Ukûk, bir hadis ve ahlâk terimi olarak özellikle ebeveynin gönlünü incitecek, ebeveyn ile evlât arasındaki sevgi ve gönül bağını koparacak olan isyan, eziyet, hakaret gibi olumsuz duygu ve davranışları ifade eder ve genellikle "birr" in zıddı olarak kullanılır (bk. Aynî, XVIII, 121). Hz. Peygamber bütün hadis kaynaklarında geçen bir sözünde "kebâir" (büyük günahlar) diye bilinen başlıca dinî-ahlâkî kötülüklerin en büyüklüklerini "Allah'a ortak koşmak, ebeveyne âsi olmak ve yalan şahitliği yapmak" şeklinde sıralamıştır (Buhârî, "Edeb", 1; Müslim, "İmân", 143, 144). Hz. Peygamber, Allah'ın dilediği birçok günahın cezasını kıyamet gününe kadar erteleyeceğini, ancak ana babalarına âsi olanların cezasını dünyada başlatacağını belirtmiş (bk. Zehebî, s. 44), ayrıca Allah'a sunulup da geri çevirilmeyecek dilekler arasında ana babaların evlâtlarına yaptıkları bedduaları da saymıştır (bk. Buhârî, "Edeb", 5).

İslâm ahlâkçıları, kaide olarak, diğer bütün insanların ve müslümanların karşılıklı sahip oldukları haklara evlât karşısında ebeveynin de sahip olduğunu belirtmişler, bundan başka onlara karşı yerine getirilmesi gereken daha başka özel görevler de sıralamışlardır. Bunların başlıcaları, ebeveynin maddî ve mânevî ihtiyaçlarını karşılamaya, huzurlu bir hayat yaşamalarını sağlamaya çalışmak, istemeden vermek, kendilerinden aşırı fedakârlıklar beklememek, haklarında şikâyetçi olmamak, kusurlarını saklamak ve iyiliklerinden söz ederek itibarlarını korumak, dinî bakımdan ciddi olmayan kusurlarını görmezlikten gelmek, uyarılmaları dinî bir zaruret olan

konularda bile uyarıları incitmeden yapmak, hayatta iken ve öldükten sonra haklarında duacı olmak, haram olmayan konularda isteklerini yerine getirmek, hayır ve ibadetlerine yardımcı olmak gibi dinin ve örfün belirlediği ah-lâk kurallarıdır. Bu konuda hadislerde yer alan bir önemli husus da ebeveynin ölümünden sonra hâtıralarını yaşatmak üzere onların dostlarıyla ilişkiyi devam ettirme gereğidir ki bu da evlâda düşen bir vefa ve kadir bilirlilik borcudur (ana babanın çocuklara karşı görev ve sorumlulukları için bk. ÇOCUK).

BİBLİYOGRAFYA :

Müsned, II, 116; Buhârî, "Edeb", 1, 5, "Ah-kâm", 4, "Cihâd", 8; Müslim, "İmân", 137, 143, 144, "İmâre", 39, "Cihâd", 87; Gazzâlî, *İhyâ*, II, 216-219; Ebû Bekir et-Turtûşî, *Birrü'l-vâlideyn* (nşr. M. Abdülhakim el-Kâdî), Beyrut 1409/1988; Fahreddin er-Râzî, *Tefsîr*, III, 165-166; IX, 212; XX, 183-190; Zehebî, *el-Kebâ'ir*, Beyrut, ts. (Dâru İhyâ'it-türâsî'l-Arabî), s. 42-51; Aynî, *Umdetü'l-kârî*, Kahire 1392/1972, XVIII, 115-125; Ebû Saîd el-Hâdimî, *el-Berîka-tü'l-Mahmûdiyye ft şerhi Tarîkatî'l-Muhamme-diyye*, İstanbul 1318, IV, 175-180.

MUSTAFA ÇAĞRICI

ANA BACI

XII. yüzyıldan itibaren
Anadolu'da
kadın müridlerin, şeyhlerinin
hanımlarına verdikleri ad
(bk. BACİYÂN-I RÜM).

ANÂBİS

(العنابس)

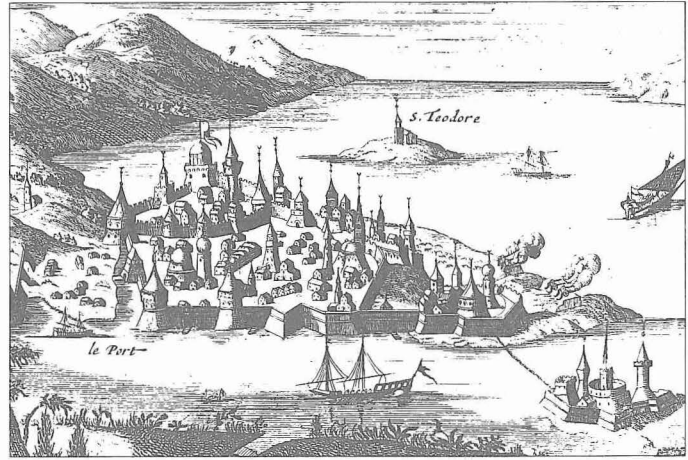
Kureys kabilesine mensup
Ümeye b. Abdüşems oğullarının
bir kolu
(bk. A'YÂS; ÜMEYYE b. ABDÜŞEMS).

ANABOLU

Yunanistan'da
Mora yarımadasının
kuzeydoğusundaki Nauplia'nın
Osmanlılar dönemindeki adı.

Mora'da Agrolis körfezinde denize doğru uzanan dil üzerinde bulunan bir liman şehridir. Bu küçük yarımada 85 m. yüksekliğindeki tepe, milâttan önce III. bin sonlarında yerleşme yeri oldu, buradaki eski Grek şehri ise milâttan önce 300 senelerinde kuruldu. Romalılar döneminde terkedilen şehir, Bi-

Anabolu'nun
XVII. yüzyılın
ikinci yarısı
ortalarındaki
halini
gösteren
bir gravür

zans İmparatorluğu idaresinde yeniden tahkim ettirilerek 879'da piskoposluk, 1189'da ise metropolitlik merkezi haline geldi. 1199'dan itibaren Nauplia, Venedik'le sıkı ticarî münasebetleri olan önemli bir liman şehri özelliğini kazandı. 1389'da Venedikliler'in idaresi altına girdi ve Venedik-İstanbul yolu üzerinde son derece müstahkem bir ticaret limanı ve üssü oldu. Bu devirde Napoli'de Romania adı verilen şehir ve kalesi 3 Ekim 1540 Osmanlı - Venedik antlaşması sonucu Osmanlılar'a bırakıldı. Ancak Mora sancak beyi Güzelce Kasım Paşa, uzunca bir muhasaradan sonra şehri ve kalesini teslim alabildi. Halkına dokunulmadı, hatta onlara bazı vergilerden muaf olma imtiyazı dahi verildi. Fetih sırasında kaçanların mallarının satılmasına, kalmayı tercih edenlerin emlakinin korunmasına dair emirler gönderildi. Ayrıca şehre Türk nüfusun iskânı sağlandı ve kale muhafızları yerleştirildi.

Osmanlılar döneminde şehir, muhtemelen Nauplia veya daha kuvvetli bir ihtimalle Napoli'den bozma olan, hatta eski Arap coğrafyacılarından İdrîsî tarafından da kullanılan Anabolu ismiyle şöhrat kazandı. Evliya Çelebi de İtalyan ve Frenk lisanında buraya Anapolye (انابولييه) denildiğini, Osmanlılar'ın ise bundan bozma olarak şehri Anabolu adıyla andıklarını belirtir. Nitekim Pîrî Reis eserinde burayı Anabolı (انابولي) tarzında harekelemiştir. Şehir Osmanlılar'ın eline geçince iç kalede bulunan kilise camiye çevrilerek Fethiye veya Sultan Süleyman Camii adını aldı. Ayrıca Güzelce Kasım Paşa da burada bir cami ile birçok çeşme yaptırdı. Yine fethin hemen sonrasında kalede bir tophane inşa edildi; Venedikliler tarafından 1471'den sonra kuzeybatıdaki küçük ada üzerin-

de yaptırılan Castello dello Scoglio (Kastel-i Bahriyye, Bourzi) adlı kalenin surları onarıldı.

Hristiyanların çoğunlukta olduğu Anabolu 1615'te toplam 4000'e ulaşan bir nüfusa sahipti. Bunun 1000 kadarını müslümanlar, 150 kadarını yahudiler geri kalanını da hristiyanlar teşkil etmekteydi. 1667'de şehre gelen Evliya Çelebi, kaleden ve şehirden tafsilatlı bir şekilde söz eder ve o sırada buranın Girit'e gidecek asker, zahire ve mühimmatın toplandığı bir üs olması sebebiyle çok kalabalık bir yer olduğunu belirtir. Ayrıca iç kaledeki Fethiye Camii'ni tarif ederek bu kısımda hepsi kiremit örtülü 200 evin bulunduğunu, dış kalenin içinde ise büyük küçük 1600 evin yer aldığını ve bunların çoğunun saraya benzediğini yazar. Anabolu, Evliya Çelebi'den on dokuz sene sonra Mora'yı zafta girişen Venedikliler tarafından kuşatıldı. Şiddetli top ateşi şehrin geniş ölçüde tahribine yol açtı. Kaledeki muhafızlar üç dört hafta dayandırsa da sonunda teslim olmak zorunda kaldılar (1686). Kuşatma sırasında şehirdeki müslüman halktan sağ kalabilenler civar adalara ve Anadolu'ya kaçtılar. Bundan sonra Anabolu, Mora'daki Venedik idaresinin merkezi oldu, yeniden imar edildi ve bazı askerî tesisler yapıldı. 1715'te Şehid Ali Paşa'nın Mora harekâtı sırasında ikinci defa Osmanlı hâkimiyetine alındı. Türk Kuvvetleri 20 Temmuz 1715'te şehri kuşatarak ele geçirdi ve kaledeki Venedikliler esir alınarak İstanbul'a gönderildi. Mora'nın yeniden fethinin tamamlanmasından sonra yapılan tahrir*de Anabolu da yer aldı. Bu sırada henüz şehir ve varoşunda sivil halk yoktu ve sadece askerî zümre mensupları bulunuyordu. 1716'da tamamlanan tahrir'e göre Anabolu'da